

- stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 1, art. 1 ust. 2 i (w zakresie, w jakim dotyczą one art. 1 ust. 1 i art. 1 ust. 2) art. 3, 4 i 5 decyzji Komisji (UE) 2015/1227 ⁽¹⁾ z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie pomocy państwa SA.22614 (C 53/07), lub, tytułem żądania ewentualnego, przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd; i w każdym wypadku
- obciążenie Komisji kosztami niniejszego postępowania odwoławczego oraz postępowania przed Sądem w sprawie T-165/15 poniesionymi przez wnoszące odwołanie.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszące odwołanie podnoszą, że zaskarżony wyrok powinien zostać uchylony z następujących powodów.

Po pierwsze, Sąd błędnie zastosował art. 41 Karty praw podstawowych oraz prawo do obrony wnoszących odwołanie w postępowaniu przed Komisją. Sąd: popełnił błąd dokonując rozróżnienia między konkretnymi prawami określonymi w art. 41 ust. 2 Karty a ogólnym prawem do dobrej administracji przewidzianym w art. 41 ust. 1 Karty; błędnie stwierdził, że prawa określone w art. 41 ust. 2 Karty nie mają zastosowania w postępowaniu wyjaśniającym w sprawie pomocy państwa; błędnie stwierdził, że istnieje konflikt między art. 41 ust. 1 i 2 Karty a art. 107 i 108 TFUE; oraz błędnie stwierdził, że wnoszące odwołanie mogą być uznane jedynie za źródło informacji w postępowaniu wyjaśniającym.

Po drugie, Sąd naruszył art. 107 ust. 1 TFUE dokonując błędnej wykładni pojęcia korzyści. Sąd: doszedł do błędnego wniosku, że nie istnieje hierarchia metodologii stosowania testu prywatnego inwestora między analizą porównawczą a innymi metodami; błędnie stwierdził, że Komisja miała prawo odstąpić od analizy porównawczej i odrzucić dowody porównawcze przedstawione przez wnoszące odwołanie; oraz doszedł do błędnego wniosku, że stosując test rentowności przyrostowej, Komisja nie musiała się upewniać, że oczekiwane koszty przyrostowe i oczekiwane przychody przyrostowe z działalności pozalotniczej odzwierciedlają sposób, w jaki prywatny inwestor zarządzałby portem lotniczym.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji (UE) 2015/1227 z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie pomocy państwa SA.22614 (C 53/07) wdrożonej przez Francję na rzecz Izby Handlowo-Przemysłowej w Pau-Béarn, Ryanair, Airport Marketing Services i Transavia [notyfikowana jako dokument nr C(2014) 5085] (Dz.U. 2015, L 201, s. 109).

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 13 grudnia 2018 r. w sprawie T-53/16, Ryanair i Airport Marketing Services/Komisja, wniesione w dniu 1 marca 2019 r. przez Ryanair DAC, dawniej Ryanair Ltd, Airport Marketing Services Ltd

(Sprawa C-204/19 P)

(2019/C 164/37)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszące odwołanie: Ryanair DAC, dawniej Ryanair Ltd, Airport Marketing Services Ltd (przedstawiciele: adwokat E. Vahida, I.-G. Metaxas-Maranghidis, Δικηγόρος, G. Berrisch, Rechtsanwalt, B. Byrne, solicitor)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszących odwołanie

Wnoszące odwołanie wnoszą do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 13 grudnia 2018 r. w sprawie T-53/16; oraz
- stwierdzenie nieważności art. 1, 4, 5 i 6 decyzji Komisji (UE) 2016/633⁽¹⁾ z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie pomocy państwa SA.33961 (2012/C) (ex 2012/NN) lub, tytułem żądania ewentualnego, przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd; i w każdym wypadku
- obciążenie Komisji kosztami niniejszego postępowania odwoławczego oraz postępowania przed Sądem w sprawie T-53/16 poniesionymi przez wnoszące odwołanie.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszące odwołanie podnoszą, że zaskarżony wyrok powinien zostać uchylony z następujących powodów.

Po pierwsze, Sąd błędnie zastosował art. 41 Karty praw podstawowych oraz prawo do obrony wnoszących odwołanie w postępowaniu przed Komisją. Sąd: popełnił błąd dokonując rozróżnienia między konkretnymi prawami określonymi w art. 41 ust. 2 Karty a ogólnym prawem do dobrej administracji przewidzianym w art. 41 ust. 1 Karty; błędnie stwierdził, że prawa określone w art. 41 ust. 2 Karty nie mają zastosowania w postępowaniu wyjaśniającym w sprawie pomocy państwa; błędnie stwierdził, że istnieje konflikt między art. 41 ust. 1 i 2 Karty a art. 107 i 108 TFUE; oraz błędnie stwierdził, że wnoszące odwołanie mogą być uznane jedynie za źródło informacji w postępowaniu wyjaśniającym.

Po drugie, Sąd naruszył art. 107 ust. 1 TFUE dokonując błędnej wykładni pojęcia korzyści. Sąd: doszedł do błędnego wniosku, że nie istnieje hierarchia metodologii stosowania testu prywatnego inwestora między analizą porównawczą a innymi metodami; błędnie stwierdził, że Komisja miała prawo odstąpić od analizy porównawczej i odrzucić dowody porównawcze przedstawione przez wnoszące odwołanie; doszedł do błędnego wniosku, że stosując test rentowności przyrostowej, Komisja nie musiała się upewniać, że oczekiwane koszty przyrostowe i oczekiwane przychody przyrostowe z działalności pozalotniczej odzwierciedlają sposób, w jaki prywatny inwestor zarządzałby portem lotniczym; oraz błędnie stwierdził, że niższa rentowność, a nie brak rentowności, jest wystarczająca do stwierdzenia istnienia pomocy.

Po trzecie, Sąd popełnił błąd w swojej ocenie możliwości przypisania odpowiedzialności państwu: uznając, że operator portu lotniczego — „SMAN” — był „organem państwa”; nie stosując wskaźników „Stardust Marine”; oraz nie przedstawiając wystarczającego uzasadnienia takiego postępowania. Sąd również popełnił błąd niesłusznie stwierdzając, że decyzje prywatnej spółki VTAN można było przypisać państwu.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji (UE) 2016/633 z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie pomocy państwa SA.33961 (2012/C) (ex 2012/NN) wdrożonej przez Francję na rzecz izby handlowo-przemysłowej Nîmes — Uzès — Le Vigan oraz przedsiębiorstw Veolia Transport Aéroport de Nîmes, Ryanair Limited i Airport Marketing Services Limited [notyfikowana jako dokument nr C(2014) 5078] (Dz.U. 2016, L 113, s. 32).